

Elämän jatkoajalla

Kun olin kymmenvuotias, ystäväni ja luokkatoverini Seppo hukkui. Asuin hänen kanssaan samassa kerrostalossa, ja olimme leikkineet yhdessä koko lapsuutemme. Neljä vuotta ennätimme käydä yhdessä koulua ja sitten kesän alussa hänen elämänsä päättyi. Se tuntui silloin käsittämättömältä ja sitä se on edelleen. Olen vuosikymmenten aikana, nuoruudessani ja aikuisuuden vuosina usein ajatellut, että minä saan elää tätä elämää, mutta Seppo sai elää vain kymmenvuotiaaksi asti.

Tuon kesän jälkeen vaihdoin koulua ja tutustuin uusiin luokkatovereihin. Sain uuden ystävän, jolla oli jännä nimi, Arjo. Kävimme samaa koulua ylioppilaiksi asti ja lähdimme yhdessä opiskelemaan. Myöhemminkin pidimme säännöllisesti yhteyttä. Kuljimme ystävinä elämän matkaa, mutta täytettyämme 50 vuotta Arjon osaksi tuli vakava sairaus, johon hän kuoli yhdeksän vuotta sitten. Sen jälkeen olen itse tuntenut olevani elämän jatkoajalla.

Yhä uudelleen ihmettelen, että minä saan elää, vaikka ystäviäni ja ikätovereitani on kuollut. Elämä on niin selvästi lahjaa. Samalla kyselen, miten tätä lahjaelämää tulisi elää. Miten minä käytän näitä päiviä ja vuosia, joita ystäväni eivät enää saa elää?

Elämää ei voi hallita, elämä on aina epätäydellistä, mutta ajattelen, että elämän suuntana tulee olla toiset ihmiset. Uskon, että Jumala on tarkoittanut meidät jakamaan elämää toistemme kanssa.

Jumala, elämän antaja on antanut meille yhteisen toivon, josta kertovat pyhäinpäivänä kynttilät läheisten haudoilla. Jeesuksen meille tuoma iankaikkisen elämän toivo tuo valon elämän matkalle, ja se valo voittaa kuolemankin pimeyden.

Hannu Rantala

Orimattilan seurakunta